RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 121.418 van 7 juli 2003
in de zaak A. 71.667/X-6999.

In zake : 1. Theo MARTENS,
2. Joanna STEYVERS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat Th. RAMAEKERS,
kantoor houdende te 3680 MAASEIK,
Koning Albertlaan 46 C1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat R. VAN RIET,
kantoor houdende te 9250 WAASMUNSTER,
Nijverheidslaan 11.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Theo MARTENS en Joanna STEYVERS op 16 oktober 1996 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 29 juli 1996 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van hun beroep tegen de beslissing van 21 december 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij hen de vergunning wordt geweigerd voor de regularisatie van een bedrijfswoning, een legkippenstal en een werkhuis gelegen aan het Dekkerstraatje te Kinrooi, op de percelen kadastraal bekend Sectie D, nrs. 1324 t 2, x 2, v 2, w 2 en 1314 c 2;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekers;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. RAMAEKERS, die verschijnt voor verzoekers;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekende partijen op 13 april 1994 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kinrooi een bouwaanvraag hebben ingediend tot regularisatie van een woonhuis, een een legkippenstal en een werkhuis gelegen aan het Dekkerstraatje te Kinrooi, op de percelen kadastraal bekend sectie D, nrs. 1324 t 2, x 2, v 2, w 2 en 1314 c 2; dat de betrokken percelen volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 vastgesteld gewestplan Limburgs Maasland zijn gelegen in agrarisch gebied; dat zij niet zijn gelegen binnen het beheersingsgebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde niet vervallen verkaveling; dat de gemachtigde ambtenaar op 14 december 1994 een ongunstig advies heeft uitgebracht; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 27 december 1994 de gevraagde vergunning heeft geweigerd op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat eerste verzoeker op 19 januari 1995 beroep heeft ingesteld tegen dit weigeringsbesluit bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg; dat de bestendige deputatie bij besluit van 21 december 1995 het beroep niet heeft ingewilligd; dat de verzoekende partijen op 19 januari 1996 beroep hebben ingesteld bij de Vlaamse minister bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening tegen voormeld besluit van de bestendige deputatie; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij het bestreden besluit van 29 juli 1996 het beroep van de verzoekende partijen heeft

verworpen, nadat zowel de gemachtigde ambtenaar, afdeling ROHM Limburg, op 27 februari 1996 als AMINAL, afdeling Land, op 10 mei 1996, een ongunstig advies over de aanvraag hadden uitgebracht; dat dit besluit is gemotiveerd als volgt :

"Overwegende dat de aanvraag strekt tot het regulariseren van een bedrijfswoning, een legkippenstal en een werkhuis; dat betreffende de woning de maximale lengte 18 m en de maximale breedte 11.40 m bedragen; dat de kroonlijsthoogte varieert van 2.20 m tot 4.70 m; dat de nokhoogte circa 7.20 m bedraagt; dat veldovengevelstenen worden aangewend en het geheel wordt afgedekt met een rustiek pannendak; dat de woning een kelder-, een gelijkvloers niveau en een niveau onder dak bevat; dat de legkippenstal een grondoppervlakte van 108 m bij maximaal18.30 m beslaat; dat de kroonlijsthoogte 4.50 m en de nokhoogte 7.10 m bedragen; dat dit geheel wordt opgetrokken met cellenbeton- en betonblokken en afgedekt wordt met een tentdak in zwarte golfplaten; dat hierin tevens een eiersorteerlokaal voorzien werd; dat het werkhuis een oppervlakte beslaat van 8 m bij 8.20 m; dat de kroonlijsthoogte 3 m en de nokhoogte 4.50 m bedragen; dat het geheel wordt opgetrokken in houten wandpanelen en afgedekt wordt met een tentdak in zwarte golfplaten; dat de woning opgetrokken werd op circa 13 m van de linker en op circa 10 m van de voorste perceelsgrens; dat het werkhuis werd opgericht op 9 m vande linker en op 6 m van de achterste perceelsgrens; dat de legkippenstal werd opgericht op 30 m van de linker en op 4 m van de achterste perceelsgrens; dat het perceel paalt aan de 4 m brede gemeenteweg, het Dekkerstraatje;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de heer Martens in 1987 het bedrijf overnam; dat het toen een bestaande stal van 78 m bij 7.9 m betrof die 25.000 dieren kon huisvesten; dat in 1989 een bouwvergunning werd bekomen voor een 2e stal van 70 m bij 14 m voor eveneens 25.000 dieren; dat deze stal evenwel niet werd opgericht; dat de exploitatievergunning voor beide stallen door de bestendige deputatie werd geweigerd op 25 juni 1992; dat het beroep hiertegen zonder voorwerp werd verklaard; dat in november 1992 de bestaande stal volledig afbrandde; dat appellant nadien een nieuwe stal, waarvoor hij nu de regularisatie beoogt, bouwde op de plaats van de oorspronkelijke;

Overwegende dat de grond volgens het gewestplan Limburgs Maasland vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 september 1980, gelegen is in agrarisch gebied; dat luidens de bepalingen van artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en de gewestplannen, de agrarische gebieden bestemd zijn voor landbouw in de ruime zin; dat dergelijke gebieden behoudens bijzondere bepalingen enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven mogen bevatten;

Overwegende dat een eerdere aanvraag betreffende de regularisatie van de woning reeds geweigerd werd door de bestendige deputatie in haar zitting van 28 juli 1988;

Overwegende dat door de Landelijke Politie van Kinrooi op 17 november 1993 een proces-verbaal werd opgesteld betreffende de wederrechtelijk opgerichtte kippenstal;

Overwegende dat door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, afdeling Land op 10 mei 1996 volgend advies wordt verleend : 'Het betreft met 58.000 kippen nu een ruim volwaardig bedrijf. Het onderbrengen van deze dieren in één enkel gebouw van 108 bij 16.3 m is uit

landbouwtechnisch oogpunt verantwoord. Er zijn geen bezwaren tegen de regularisatie van dit gebouw en het voorliggende werkhuis.

De bedrijfswoning werd echter te ver van de bedrijfsgebouwen opgericht Er wordt geen erf gevormd dat niet door verkaveling kan opgedeeld worden. Het huis kan als zuiver residentiële woning van het bedrijf afgesplitst worden. Dergelijke residentialisering in het agrarisch gebied is schadelijk voor de landbouwstructuren. De regularisatie van de woning wordt dan ook afgewezen.

Het standpunt van de gemachtigde ambtenaar wordt bijgetreden';

Overwegende dat het Provinciebestuur van Limburg in functie van de beperking van de milieuhinder door intensieve veehouderij, socio-economische maxima oplegt voor de veebezetting van een familiaal bedrijf; dat in casu de socio-economische norm voor een legkippenbedrijf van maximaal 25.000 stuks pluimvee met 132 % wordt overschreden (58.000 stuks);

Overwegende dat uit het dossier niet blijkt of een milieuvergunning werd aangevraagd/verleend-,

Overwegende dat de configuratie woning-bedrijfsgebouwen niet werd gewijzigd; dat de woning nog steeds geen aanvaardbaar geheel vormt met de bedrijfsgebouwen; dat de voorgestelde regularisatie van de heropbouw van de afgebrande stal niet kan aanvaard worden omdat de oorspronkelijke vergunning niet gevolgd wordt en de doorgevoerde schaalvergroting vanuit landschappelijk oogpunt onaanvaardbaar is; dat de gevellengte van meer dan 100 m storend is in het landschap; dat bovendien andere, storende, materialen bestaande uit cellenbetonplaten worden aangewend dan de voorziene rode snelbouwstenen in de oorspronkelijke vergunning; dat deze vanuit esthetisch standpunt niet kunnen aanvaard worden; dat de overschrijding van de socio-economische norm een bijkomende negatieve inpakt heeft enerzijds voor wat de leefbaarheid van de percelen in de omgeving van de lokatie en anderzijds voor wat de integreerbaarheid van het bedrijf in de gegeven planologische contekst betreft;

Overwegende dat om alle bovenvernoemde redenen het ontwerp de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt; dat de regularisaties bijgevolg stedenbouwkundig niet kunnen worden aanvaard; dat het beroep van de particulier wordt verworpen";

Overwegende dat verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 11, 4.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen; dat zij dit middel toelichten als volgt :

"Volgens deze bepaling zijn de agrarische gebieden bestemd voor de landbouw in de ruime zin.

Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten :

- de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen
- de woning van de exploitanten
- benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt
- para-agrarische bedrijven.

Dat de stal, het werkhuis (voor het verpakken en opslaan van de eieren, voer, etc..) en de mestopslag voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen zijn, kan niet worden betwist.

Ook de kwestieuze woning mag in agrarisch gebied gebouwd worden. Verzoeker en zijn echtgenote zijn de exploitanten van het legkippenbedrijf. Ook dit wordt niet betwist.

Indien de exploitanten elders wonen, mag ook bij het bedrijf een verblijfsgelegenheid worden voorzien (om bv. Is nachts te waken over de dieren indien er gevaar dreigt, ten einde snel te kunnen ingrijpen). Hiervoor is wel vereist dat deze verblijfsgelegenheid een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt.

Door echter thans te oordelen dat de woning 'geen aanvaardbaar geheel' vormt met de bedrijfsgebouwen, verwart de Minister in zijn bestreden beslissing het begrip woning met het begrip verblijfsgelegenheid, en voegt hij een voorwaarde toe om een woning te bouwen in een agrarisch gebied die door de wet of het K.B. niet is vereist.

Alleen voor wat de verblijfsgelegenheid betreft, wordt geëist dat deze een integrerend deel uitmaakt van een bedrijf en nog wel van een leefbaar bedrijf.

Men mag dus in een agrarisch gebied bedrijfsgebouwen oprichten voor de landbouw in de ruime zin - zelfs met woning - ook al is het bedrijf niet leefbaar. Enkel wanneer men een verblijfs~ gelegenheid wenst te voorzien, dient deze bij een leefbaar bedrijf te behoren.

Door thans in de bestreden beslissing - met overname van de beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg ~ te verwijzen naar socio-economische normen van een leefbaar bedrijf, voegt men voorwaarden toe die de wet en artikel 11.4.1 van het genoemde K.B. van 28.12.72 niet stelt.

Bovendien verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad van State van 24 april 1986 (...) volgens hetwelk het begrip leefbaar bedrijf moet verstaan worden in het raam van de Stedenbouwwet en dus niet kan worden uitgelegd in de zin van een economisch leefbaar (beroeps)bedrijf. Voor de toepassing van voornoemd art. 11 moet de overheid die op een aanvraag om een bouwvergunning voor een landbouwbedrijf beschikt, enkel nagaan of het uit stedenbouwkundig oogpunt wel om een werkelijk landbouwbedrijf gaat (...).

Bovendien worden in een agrarisch gebied geen vereisten gesteld met betrekking tot de inplanting in het gebied, zoals de bestreden beslissing ten onrechte doet.

Door te verwijzen naar ontwerpsuggesties, socio-economische normen, de te gebruiken materialen, etc.., hanteert men in de bestreden beslissing voorwaarden die de wet of het K.B. niet stelt en die als zodanig niet kenbaar zijn voor de rechtsonderhorigen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Verzoekers beweren dat artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en de gewestplannen zou geschonden zijn doordat de minister in het bestreden besluit de dato 29 juli 1996 oordeelde dat de woning geen aanvaardbaar geheel vormt met de bedrijfsgebouwen.

De minister zou zodoende het begrip woning verward hebben met het begrip verblijfsgelegenheid en derhalve een voorwaarde hebben toegevoegd die door de wet of het koninklijk besluit niet is vereist, om in agrarisch gebied een woning te bouwen.

Dit middel kan niet weerhouden worden.

a. Luidens artikel 11 van het voormelde koninklijk besluit zijn in de agrarische gebieden enkel leefbare bedrijven toegelaten.

Deze kwalificatie dient volgens de rechtsspraak van de Raad van State te worden begrepen in het kader van de stedenbouwwet, waarmee bedoeld wordt dat het bedrijf over voldoende leefruimte moet beschikken en in de omgeving moet geintegreerd zijn.

De bedrijfsuitbater van een dergelijk bedrijf moet op zijn bedrijf kunnen wonen.

Om voor een vergunning in aanmerking te kunnen komen zal de woning van de exploitant een bedrijfswoning dienen te zijn welke tevens fysisch geintegreerd is in het leefbaar bedrijf.

Deze dubbele vereiste om voor afgifte van een vergunning in aanmerking te komen welke geldt voor de exploitantenwoning, geldt a fortiori voor een verblijfsgelegenheid welke onthaalmogelijkheid met betrekking tot het hoevetoerisme zou willen bieden.

b. Van de eerste aangevochten redengeving in het bestreden ministerieel besluit, namelijk 'Mat de woning nog steeds geen aanvaardbaar geheel vormt met de bedrijfsgebouwen% is geenszins aangetoond dat ze onjuist zou zijn.

Niet alleen de Vlaamse minister, maar ook de Gemachtigde Ambtenaar, het Bestuur der Landinrichting- en Beheer en de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg kwamen tot dit besluit.

Bovendien is de voormelde overweging een motief hetwelk verband houdt met de beoordeling van de goede plaatselijke aanleg en vormt het geen toevoeging aan de voorwaarden welke in artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 zijn opgelegd.

Van de tweede aangevochten redengeving in het bestreden besluit, namelijk 'dat de overschrijding van de socio-economische norm een bijkomende negatieve impact heeft enerzijds voor wat de leefbaarheid van de percelen in de omgeving van de locatie en anderzijds voor wat de integreerbaarheid van het bedrijf in de gegeven planologische context betreft', is evenmin aangetoond dat ze onjuist is.

Deze redengeving is hooguit overtollig.

Het door verzoekers aangewende middel met betrekking tot dit motief zou derhalve niet tot vernietiging van het bestreden besluit kunnen leiden, aangezien dit middel in wezen enkel kritiek levert op de overtollige redengeving.

Het bestreden besluit stelt namelijk tevens en expliciet dat :

'- de voorgestelde regularisatie van de heropbouw van de afgebrande stal niet kan aanvaard worden omdat de oorspronkelijke vergunning niet gevolgd wordt, en de doorgevoerde schaalvergroting vanuit landschappelijk oogpunt onaanvaardbaar is; dat de gevellengte van meer dan 100 meter storend is in het landschap;

dat bovendien andere, storende materialen bestaande uit cellenbeton werden aangewend dan de voorziene rode snelbouwsteen in de oorspronkelijke vergunning;

- dat deze vanuit esthetisch standpunt niet kunnen aanvaard worden.'

Deze voormelde redengeving van het bestreden besluit geeft op zichzelf immers duidelijk en genoegzaam de met de plaatselijke aanleg verband houdende motieven aan waarop de weigeringsbeslissing steunt.

Het bestreden besluit is dan ook conform met de artikelen 11.4.1 en 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972";

Overwegende dat verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord repliceren wat volgt :

"Volgens artikel 11.4.1. van het K.B. van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, zijn de agrarische gebieden bestemd voor de landbouw in de ruime zin.

Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten :

- de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen
- de woning van de exploitanten

- benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt
- para-agrarische bedrijven.

De voorwaarde 'voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt' slaat taalkundig enkel op het begrip 'verblijfsgelegenheid' en niet op het woord "woning". Indien deze zinssnede eveneens sloeg op het woord 'woning' dan diende er te staan 'voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaken'.

De woning staat in de onmiddellijke nabijheid van de stal op hetzelfde perceel en behoort dus tot het bedrijf. De bedrijfsuitbater woont op het bedrijf en is altijd direct bereikbaar.

Door te beslissen dat de woning geen aanvaardbaar geheel vormt met de bedrijfsgebouwen, wordt er dan ook wel degelijk -en dit ten onrechte - een voorwaarde gesteld die de wet of het K.B. niet vereist.

Alleen voor wat de verblijfsgelegenheid betreft, wordt geëist dat deze een integrerend deel uitmaakt van een bedrijf, meer nog : van een leefbaar bedrijf. De vereiste van een leefbaar bedrijf wordt bij de bouw van de woning van de exploitanten niet vereist.

Door in de bestreden beslissing - met overname van de beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg - te verwijzen naar socio-economische normen van een leefbaar bedrijf, voegt men voorwaarden toe die de wet en artikel 11.4.1 van het genoemde K.B. van 28.12.72 niet stelt.

Bovendien worden in een agrarisch gebied geen vereisten gesteld met betrekking tot de inplanting in het gebied, zoals de bestreden beslissing ten onrechte doet.

Door te verwijzen naar ontwerpsuggesties, socio-economische normen, de te gebruiken materialen, etc. ., hanteert men in de bestreden beslissing voorwaarden die de wet of het K.B. niet stelt en die als zodanig niet kenbaar zijn voor de rechtsonderhorigen";

Overwegende dat artikel 11, 4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen bepaalt wat volgt :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. (...)";

dat artikel 19, derde lid, van hetzelfde besluit bepaalt :

"De vergunning wordt evenwel, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan of ontwerpgewestplan, slechts afgegeven zo de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening.";

Overwegende dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de minister het beroep van de verzoekende partijen heeft verworpen, wat de woning betreft omdat deze "nog steeds geen aanvaardbaar geheel vormt met de bedrijfsgebouwen", en wat de heropgebouwde stal betreft omdat "het ontwerp de

goede plaatselijke aanleg in het gedrang brengt", en dit omdat de doorgevoerde schaalvergroting vanuit landschappelijk oogpunt onaanvaardbaar is, omdat de gevellengte van meer dan 100 m storend is in het landschap, en dat storende materialen bestaande uit cellenbetonplaten worden aangewend die vanuit esthetisch oogpunt niet kunnen aanvaard worden; dat in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren deze elementen op grond van voornoemd artikel 19, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 wel bij de beoordeling van de aanvraag kunnen worden betrokken; dat de weigering van de vergunning voor de stal aldus blijkt te zijn gesteund niet op de onverenigbaarheid met de gewestplan-bestemming (artikel 11, 4.1.) maar op de onverenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening (artikel 19, derde lid); dat dit een voldoende weigeringsmotief is; dat het wat de door de minister dienaangaande aangevoerde argumenten betreft, door verzoekende partijen niet wordt betwist; dat een bouwaanvraag één onlosmakelijk geheel vormt; dat het door de minister aangevoerde weigeringsmotief ten aanzien van de stal de verwerping van het beroep tegen de weigering van de bouwvergunning afdoende verantwoordt; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een tweede middel de schending aanvoeren van het gelijkheidsbeginsel; dat zij dit middel uiteenzetten als volgt :

"Door de regularisatie van de bouwvergunning - minstens deze van de stal, het werkhuis en de mestopslag - van verzoekers te weigeren, hoewel zij voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 11.4.1 van het K.B. van 28.12.78, schendt de Minister de bepalingen van de Grondwet (artt. 10 en 11), art. 14 E.V.R.M. en de bepalingen van het E.G.-Verdrag en het Verdrag van de Europese Unie.

Uit het advies van het Bestuur der Landinrichting van 28 maart 1995, zoals vermeld in het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg, blijkt immers dat er tegenover het bedrijf van verzoekers ook een stal gelegen is van 100 meter.

Beide buren bevinden zich in dezelfde toestand en dienen derhalve gelijk te worden behandeld.

Een ongelijke behandeling, hetgeen door de regularisatieweigering van de Minister het geval is, is dan ook in strijd met de bovenvermelde bepalingen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Verzoekers beweren dat het gelijkheidsbeginsel vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de grondwet en de internationale verdragen zou geschonden zijn.

Zij stellen dat uit het advies van het Bestuur der Landinrichting van 28 maart 1995 blijkt dat er tegenover het bedrijf van verzoekers ook een stal gelegen is van 100 meter.

Dit middel kan niet weerhouden worden.

Verzoekers laten immers na enig concreet gegeven bij te brengen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat voor de tegenoverliggende stal van 100 meter wél vergunning werd verleend en dat deze vergunning zou zijn verleend in gelijke of vergelijkbare omstandigheden als deze waarin de vergunning aan verzoekers werd geweigerd.

Het enkele feit van het bestaan van een stal van 100 meter tegenover het eigendom van verzoekers impliceert geenszins een bewijs van een schending van het gelijkheidsbeginsel";

Overwegende dat verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord repliceren wat volgt :

"Verzoekers zijn van oordeel dat het gelijkheidsbeginsel, vastgelegd in de artt. 10 en 11 van de Grondwet en de internationale verdragen, geschonden is.

Door de regularisatie van de bouwvergunning - minstens deze van de stal, het werkhuis en de mestopslag - van verzoekers te weigeren, hoewel zij voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 11.4.1 van het K.B. van 28.12.78, schendt de Minister de bepalingen van de Grondwet (artt. 10 en 11), art. 14 E.V.R.M. en de bepalingen van het E.G.-Verdrag en het Verdrag van de Europese Unie.

Uit het advies van het Bestuur der Landinrichting van 28 maart 1995, zoals vermeld in het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg, blijkt immers dat er tegenover het bedrijf van verzoekers ook een stal gelegen is van 100 meter.

Verzoekers brengen tevens een Ministerieel Besluit bij dd. 12 juni 1995 van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, waarbij aan de heer BAKKERS een regularisatie van vergunning wordt toegestaan voor de bouw van een stal van 90,70 m lengte bij 12 m breedte op 3 m van de perceelsgrens en met een zadeldak waarvan de nok op 6 m hoogte is.

Uit het besluit blijkt eveneens dat er nog een achtergelegen mestopslagplaats is, zodat de lengte van de bedrijfsgebouwen 140 m bedraagt.

De stal is eveneens bestemd voor pluimvee en is ook afgeschermd met een groengordel, net zoals de stal van verzoekers.

De stal van Bakkers is eveneens gelegen in agrarisch gebied, meer bepaald in de Heibroekstraat, die op ongeveer 1,5 km van het bedrijf van verzoekers is gelegen.

Net zoals bij verzoekers, werden ook bij de aanvraag van de heer Bakkers geen bezwaarschriften door omwonenden ingediend.

In het besluit m.b.t. Bakkers wordt zelfs niet eens gesproken van de materialen die voor de bouw werden aangewend, terwijl dit blijkbaar wel in huidig geschil wel belang blijkt te hebben.

Tenslotte dient ook vermeld te worden dat Bakkers ook de oorspronkelijke vergunning niet heeft gevolgd, maar blijkbaar ziet de overheid er bij hem geen graten in om alsnog de nieuwe gebouwen te regulariseren.

Beide buren bevinden zich in dezelfde toestand en dienen derhalve gelijk te worden behandeld.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de regularisatie van de vergunning van verzoekers geweigerd wordt, terwijl deze van de heer Bakkers die op gelijkaardige bedrijfsgebouwen en gelijkaardige omstandigheden slaat, wordt toegekend.

Door in het ene geval de regularisatie toe te kennen en in het andere gelijkaardige geval te weigeren, heeft de Minister het gelijkheidsbeginsel geschonden";

Overwegende dat het gelijkheidsbeginsel slechts kan zijn geschonden indien de verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling;

Overwegende dat verzoekende partijen er zich in het verzoekschrift tot nietigverklaring toe beperken te verwijzen naar het advies van het Bestuur der Landinrichtingen van 28 maart 1995, vermeld in het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg, waaruit blijkt dat tegenover hun bedrijf "ook een stal gelegen is van 100 m"; dat uit deze enkele verwijzing niet blijkt dat het gaat om een stal die in gelijke of vergelijkbare feitelijke en juridische omstandigheden werd vergund; dat, zonder te moeten ingaan of de vraag of de voor het eerst in de memorie van wederantwoord bijgebrachte gegevens wel volstaan om dit aan te tonen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen deze gegevens alleszins reeds kenden of konden kennen en aanvoeren in het verzoekschrift tot nietigverklaring; dat deze nieuwe gegevens niet meer op ontvankelijke wijze in de memorie van wederantwoord kunnen worden aangevoerd; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een derde middel de schending aanvoeren van het motiveringsbeginsel; dat zij dit middel uiteenzetten als volgt :

> "Deze motiveringsplicht die tevens is vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), vereist dat een motivering niet gebrekkig mag zijn doordat zij bijvoorbeeld tegenstrijdig is.
>
> Door te verwijzen naar het advies van de gemachtigde ambtenaar, is de motivering van het bestreden besluit met een gebrek behept, gezien de gemachtigde ambtenaar in strijd met het Bestuur der Landinrichting, oordeelt dat het storend effect in het landschap versterkt wordt door de gebruikte materialen en de afwezigheid van landschapsintegrerende beplanting, terwijl er wel degelijk een integrerende beplanting is aangebracht.
>
> De beide adviezen zijn klaarblijkelijk gesteund op gegevens van het dossier die met elkaar in strijd zijn. Op basis van de gegevens van het dossier die het advies van het Bestuur der Landinrichting funderen, kan de gemachtigde ambtenaar van Stedenbouw niet tot het advies komen dat thans voorligt.
>
> De verschillende diensten hebben derhalve een advies dienen te verlenen op basis van dossiers die niet hetzelfde zijn, zodat verzoekers van oordeel zijn dat de beslissingen van het College van Burgemeester en Schepenen, de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg en de bevoegde Minister van de Vlaamse Regering niet gegrond zijn op alle elementen van het dossier of dat niet alle elementen hun ter kennis zijn gebracht";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Verzoekers beweren dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met de motivering van de bestuurshandelingen zou geschonden zijn doordat het bestreden besluit verwijst naar het advies van de Gemachtigde Ambtenaar hetwelk op zijn beurt tegenstrijdig zou zijn met het advies van het Bestuur der Landinrichting.

Dit middel kan niet weerhouden worden.

De Gemachtigde Ambtenaar voert aan :

'(...) De gevel van 108 meter is storend in dit landschap. Het storend effect wordt bovendien nog versterkt door de gebruikte materialen (cellenbeton) en door het ontbreken van een landschapsintegrerende beplanting. (...)'

Het Bestuur der Landinrichting- en Beheer voert aan :

'(...) Alhoewel een splitsing in 2 stallen had kunnen overwogen worden kan wegens de plaatselijke toestand, de aanwezigheid van een tegenoverliggend bedrijf met een ca. 100 meter lange stal en vn]. de aanwezige bedrijfsaankleding met alle soorten van beplanting (dennen, beuken, loofhout, ...) de regularisatie van de stal uit landbouwkundig oogpunt aangenomen worden.

Het bestreden ministerieel besluit overweegt :

'(...) dat de gevellengte van meer dan 100 meter storend is in het landschap; dat bovendien andere, storende materialen bestaande uit cellenbetonplaten werden aangewend dan de voorziene rode snelbouwsteen in de oorspronkelijke vergunning; dat deze vanuit esthetisch standpunt niet kunnen aanvaard worden (...)'

In antwoord op dit middel stelt de verwerende partij vooreerst dat het bestreden ministerieel besluit naar geen van de voormelde adviezen verwijst, en a fortiori het advies van de Gemachtigde Ambtenaar niet als integrerend gedeelte van de redengeving vermeldt.

In de tweede plaats kan een verschillende beoordeling van de plaatselijke toestand, namelijk deze uit landbouwkundig oogpunt vanwege het Bestuur der Landinrichting en deze uit stedenbouwkundig oogpunt vanwege de Gemachtigde Ambtenaar, de wettigheid van het bestreden ministerieel besluit geenszins aantasten.

In het bestreden ministerieel besluit heeft de Vlaamse minister immers een eigen beoordeling gegeven van de plaatselijke toestand, los van de mening van de Gemachtigde Ambtenaar en los van deze van het Bestuur der Landinrichting.

Het blijkt dan ook niet dat de gegevens van het dossier met elkaar in strijd zouden zijn. Enkel de beoordeling van deze gegevens is verschillend";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord verwijzen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift;

Overwegende dat uit de lezing van het advies van de administratie Milieu-, Natuur, Land- en Waterbeheer, afdeling Land van 10 mei 1996 blijkt dat deze administratie "het standpunt van de gemachtigde ambtenaar (bijtreedt)" wat betreft de afwijzing van de regularisatie van de woning en niet, zoals de verzoekende partijen lijken te beweren, wat betreft het standpunt ingenomen met betrekking tot de beplanting rond de stal; dat het "standpunt van de gemachtigde ambtenaar" overigens in het bestreden besluit niet wordt vermeld en dus alleszins geen deel

uitmaakt van de motivering van dat besluit; dat daarenboven het bestreden besluit is gesteund op de hiervoor reeds vermelde eigen motieven van de minister; dat de verzoekende partijen niet beweren dat deze motieven zijn gesteund op gegevens die met elkaar in strijd zijn; dat het middel niet kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juli 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**